

Akademické väzenie

(Text v pôvodnej verzii bez redakčných úprav)

Máš IQ 136, nosíš čierne handry a veľké bríle v štýle *hipster*. Rám cez pol tváre zabraňuje periférnemu videniu a dioptrie ako jedna z mála v skutočnosti potrebuješ. Svoju hodnotu staviaš na imidži, ktorý odzrkadľuje plnohodnotné bytie. Ako jediná v ročníku totiž vieš, že ťa budú učiť žiť *autenticky*. Na univerzite. V súlade s tvojou životnou filozofiou.

O rok do žltej učebne s modrými stoličkami (psychologický experiment?) vstúpi profesor s IQ vyšším ako je tvoje (v duchu zajasáš) a rétorikou na úrovni Alberta Einsteina vysvetlí všetkým tvojim čiernobielym, bezpohlavným a bezidentitným spolužiakom, že imidž odráža osobnosť každého z vás. Pretože zopár psychotikov osobnosť ešte stále má a zopár vyvolených jeho prednáške rozumie, cítiš s *pobytmí* patričnú spolunáležitosť.

Štýl je forma, ktorá dáva svetu na známosť vnútorný obsah. Formu pomenovali starovekí Gréci a ty si vo svojom myslení spoznala zárodok antického umu, ktorý by rád vyklíčil aj v postmoderne – medzi tvojimi spolužiakmi, od ktorých si sľubuješ, že sú ako ty. Imanencia subjektu v transcencii objektu nikdy nebola taká jasná, ako v podaní Profesora Tvojho Života. Odprisahala by si, že pri prednáške o „*duchovnej duši, ktorá subsumuje hmotné telo*“ na teba žmurkol. Autentické bytie spoznalo súrodenca.

Vieš, že existuje smer, ktorý akademici volajú „neoexistencializmus“. A neveríš mu. Píšeš básne, kreslíš alebo hráš. Najlepšie na gitaru. Tá nikdy nevyjde z módy, lebo *punk 70th years* sa bude počúvať na veky. Nie preto, že by *beztvárych* skutočne bavil, ale preto, že v jeden slnečný festivalový deň sfetovaný punker po rýchlavke v toi toi búde s jedinou fanynkou bez kerky (pre romantika nášho storočia čistá duša) vyhlásil, že *punk je večne živý*. Vieš, kto je Adler a dokážeš opísať Oidipov komplex. Neomylné, ako hocijaký promováný psychológ. Navyše presne vieš, kto Oidipus bol. Rovnako, ako to vie tvoj budúci profesor dejín staroveku – ste rovnocenní súper.

Si mierne psychotická, tvoji rodičia prežili akademické väzenie a vyviazli. Vychovávajú ťa podľa štandardov, aby si mohla prežiť to isté, čo oni. A vyviazla (si).

Aj keď porušená.

Veď o to ide – spartánska výchova z teba urobila bojovníčku. Bojuješ s tým, si svoja a máš sa za to rada. Nepatrične.

Je v skutku nepatričné, keď sa má maturantka rada a netrpí komplexom z príliš vysokého čela alebo krivého obočia. Normy sú normy a nevyhneš sa im ani ty. Pred sebou

máš prihlášky na univerzity, ktorých vzdelanie pre rozvoj ducha nepotrebuješ. Jediná správna voľba – filozofia. Z trucu? Možno... Učí myslieť *outside the box*.

Počuješ hlas, ktorý ti našepkáva, že kráľovná vied je tá pravá oblasť záujmu pre autentické súcno, akým si (a akým chceš ostať aj naďalej). Aj keď si si na stopäťdesiat percent istá, že sa ako absolvent humanitnej vedy nezamestnáš, Heidegger ti dáva za pravdu a v cyklickej koncepcii času tleska tvojmu nelukratívnemu rozhodnutiu na chate v Schwarzwalde, kde napísal svoje životné dielo. Potom zomrel. V lineárnom pojatí času.

Opäť cítiš silnú spolunáležitosť, akú môže cítiť len pobyt s pobytom vyklonený do Ničoty.

Na oblúbenej knihe o bytí a čase si vybuduješ akademickú kariéru. Na prednáškach budeš o metafyzikovi hovoriť ako o Heidim, starom kamošovi zo študentských čias.

Do roka od rozhodnutia študovať transcendentno ťa inštitúcia stlačí k zemi, strop absurdity postavený akreditačnou komisiou ťa pridusí a výrazne zúži možnosti tvojho duchovného rozptylu. Duchovno sa stane luxusným myšlienkovým konštruktom a z teba na zákazku vyrobia (za nejakých šesť až sedem tisíc eur – vaši na tebe šetria, všimla si si?) rovnakú marionetu naprogramovanú na ľahšie byrokratické úkony, ako to urobili ďalším strateným dušiam s podobnými ambíciami. Si číslo miliarda tristo miliónov dvestoosem tisíc štyridsaťpäť.

Si číslo.

Ďalšia marioneta bude musieť splácať hypotéku a účty za komfortný život, ktorý kapitalizmus vnucuje okrem nej aj zvyšku spoločnosti. Nebudeš prezentovať žiadnu subkultúru. Kapitalizmus budeš neznášať každým dňom viac. S matematickou istotou vieš, že nebudeš žiť autenticky, ani robiť žiadne zo zoznamu povolání, ktoré si si predsavzala. Nebudeš platiť, za čo chceš a rozmýšľať samostatne. Nebudeš viac produktom *fyzis* a potencie svojej vlastnej integrity, ale systému. Ako môžeš bojovať s nepriateľom bez tváre, mena a osobnosti?

Tento kolos nepostavili z kariet. Stala si sa železnou súčasťou antimarxovského mechanizmu, a keď ujdeš, spadne. Potom ťa popravia. Nie spoločensky. Ani metaforicky.

Integrita vytekajúca z tvojich žíl dostane meno. *Absurdum*.

Pravdou je, že nihilizmus nie je nadávka. Nihilizmus je fakt. A stáva sa autentickým bytostiam.

Diagnóza pasivity sa nedá liečiť. Dá sa len uspať. Uspia ti vedomie, a tak spadneš do klamlivého pocitu, že tvoj komfortný život má zmysel. V kancli.

A doma.

Nič viac ako „pnutie“ medzi týmito dvomi „inštanciami“ „moderná žena“ nepotrebuje.

Rada by som povedala, že ti držím prsty v revolte, ktorú plánuješ, ale ľahšie bude poradiť ti podvoliť sa hneď na začiatku a ignorovať slovenčinárku, ktorá svojim obľúbeným maturantom každoročne vnucuje študijné aspirácie a skutočne verí, že veda a výskum sú cesta.

Vedie priamo do akademického väzenia.

Viem to. Som t(s)voje budúce ja a všetko, čím sa chystáš prejsť, som absolvovala. Túto bezútešnú skutočnosť Nietzsche nazval *večný návrat rovnakého* a pre teba sa nekonečná zotrvačnosť opakujúceho života stane synonymom k peklu. *Don't go to hell!*